

Kopie

Afgeleverd aan: VLAAMSE OVERHEID

Geen rechtsmiddel werd tot heden tegen dit arrest ingesteld.

Uitsluitend voor bestuurlijke inlichting - behoeften van inwendige aard

Arrestnummer C 1766 / 2021
Repertoriumnummer 2021 / 1828
Datum van uitspraak 20 mei 2021
Notitienummer griffie 2018/SZ/19
Notitienummer parket-generaal

Na tussenarrest dd. 06/06/2019
(prejudiciële vraag aan
Grondwettelijk Hof)

Na tussenarrest dd. 07/01/2021
(heropening der debatten)

Hof van beroep Gent

Arrest

derde kamer
correctionele zaken

Aangeboden op
Niet te registreren

COVER 01-00002144996-0001-0030-01-01-1

Not.nr. BG.69.98.000825/17

In de zaak van het OPENBAAR MINISTERIE

tegen

1. nr. **944**
met maatschappelijke te
ingeschreven met KBO-nummer
- beklagde -

Beklaagd als hebbende: te

In de periode van 22 maart 2013 tot en met 14 februari 2017, herhaaldelijk,

A. Als exploitant van een inrichting die binnen het toepassingsgebied valt van het samenwerkingsakkoord van 21 juni 1999 tussen de Federale Staat, het Vlaams Gewest, het Waals Gewest en het Brussels Hoofdstedelijk Gewest betreffende de beheersing van de gevaren van zware ongevallen waarbij gevaarlijke stoffen zijn betrokken, in strijd met artikel 7, eerste lid, van voormeld Samenwerkingsakkoord van 21 juni 1999, **niet alle nodige maatregelen genomen hebben om zware ongevallen te voorkomen en om de gevolgen daarvan voor mens en milieu te beperken,**

strafbaar gesteld door artikel 31, eerste lid, 1°, van voormeld Samenwerkingsakkoord van 21 juni 1999 met een gevangenisstraf van 8 dagen tot één jaar en/of met een geldboete van 1.000,00 euro tot 1.000.000,00 euro;

En met ingang van 10 juni 2016, als exploitant van een inrichting die binnen het toepassingsgebied valt van het samenwerkingsakkoord van 16 februari 2016 tussen de Federale Staat, het Vlaams Gewest, het Waals Gewest en het Brussels Hoofdstedelijk Gewest betreffende de beheersing van de gevaren van zware ongevallen waarbij gevaarlijke stoffen zijn betrokken, in strijd met artikel 5, eerste lid, van voormeld Samenwerkingsakkoord van 16 februari 2016, **niet alle nodige maatregelen genomen hebben om zware ongevallen te voorkomen en om de gevolgen daarvan voor mens en milieu te beperken,**

strafbaar gesteld door artikel 35, §1, 1°, van voormeld Samenwerkingsakkoord van 16 februari 2016 met een gevangenisstraf van een maand tot vijf jaar en met een geldboete van 100,00 euro tot 500.000,00 euro.

PAGE 01-00002144996-0002-0030-01-01-4

- B. Als exploitant van een inrichting die binnen het toepassingsgebied valt van voormeld samenwerkingsakkoord van 21 juni 1999, in strijd met artikel 7, tweede lid, van voormeld Samenwerkingsakkoord van 21 juni 1999, **niet aan de bevoegde inspectiediensten hebben kunnen aantonen dat alle in het samenwerkingsakkoord aangegeven noodzakelijke maatregelen zijn genomen,**

strafbaar gesteld door artikel 31, eerste lid, 1°, van voormeld Samenwerkingsakkoord van 21 juni 1999 met een gevangenisstraf van 8 dagen tot één jaar en/of met een geldboete van 1.000,00 euro tot 1.000.000,00 euro;

En met ingang van 10 juni 2016, als exploitant van een inrichting die binnen het toepassingsgebied valt van voormeld samenwerkingsakkoord van 16 februari 2016, in strijd met artikel 5, tweede lid, van voormeld Samenwerkingsakkoord van 16 februari 2016, **niet aan de bevoegde inspectiediensten hebben kunnen aantonen dat alle in het samenwerkingsakkoord aangegeven noodzakelijke maatregelen zijn genomen,**

strafbaar gesteld door artikel 35, §1, 1°, van voormeld Samenwerkingsakkoord van 16 februari 2016 met een gevangenisstraf van een maand tot vijf jaar en/of met een geldboete van 100,00 euro tot 500.000,00 euro.

- C. Als exploitant van een inrichting die binnen het toepassingsgebied valt van voormeld samenwerkingsakkoord van 21 juni 1999, in strijd met artikel 10 §1, eerste lid, van voormeld Samenwerkingsakkoord van 21 juni 1999, **geen doeltreffend veiligheidsbeheersysteem gevoerd hebben dat borg staat voor de uitvoering van het beleid ter preventie van zware ongevallen,**

strafbaar gesteld door artikel 31, eerste lid, 3°, van voormeld Samenwerkingsakkoord van 21 juni 1999 met een gevangenisstraf van 8 dagen tot één jaar en/of met een geldboete van 1.000,00 euro tot 1.000.000,00 euro;

En met ingang van 10 juni 2016, als exploitant van een inrichting die binnen het toepassingsgebied valt van voormeld samenwerkingsakkoord van 16 februari 2016, in strijd met artikel 6 van voormeld Samenwerkingsakkoord van 16 februari 2016, **geen doeltreffend veiligheidsbeheersysteem gevoerd hebben dat borg staat voor de uitvoering van het beleid ter preventie van zware ongevallen,**

strafbaar gesteld door artikel 35, §1, 2°, van voormeld Samenwerkingsakkoord van 16 februari 2016 met een gevangenisstraf van een maand tot vijf jaar en/of met een geldboete van 100,00 euro tot 500.000,00 euro.

- D. Als werkgever, zijn aangestelde of lasthebber, met inbreuk op artikel 127, eerste lid, 1° (en voor 1 mei 2016 op artikel 128) van het Sociaal Strafwetboek, inbreuk gepleegd te hebben op de artikelen 2 en 5 van de wet van 4 augustus 1996 betreffende het welzijn van de werknemers bij de uitvoering van hun werk en de uitvoeringsbesluiten ervan, met name:

inbreuk gepleegd te hebben op artikel 8 van het KB van 27 maart 1998 betreffende het beleid inzake het welzijn op het werk (titel I, hoofdstuk III van de Codex over het welzijn op het werk), **door geen risicoanalyse te hebben uitgevoerd** op het niveau van elke groep van werkposten of functies of op het niveau van het individu, **of deze risicoanalyse onvolledig te hebben uitgevoerd**, meer bepaald voor de installatie U900/A,

misdrijf strafbaar gesteld door artikel 127 (en voor 1 mei 2016 op artikel 128), eerste lid, 1° van het Sociaal strafwetboek met een sanctie van niveau 3, zijnde een geldboete van 100 tot 1.000 euro (artikel 101 Sociaal Strafwetboek).

- E. Als werkgever, zijn aangestelde of lasthebber, met inbreuk op artikel 127, eerste lid, 1° (en voor 1 mei 2016 op artikel 128) van het Sociaal Strafwetboek, inbreuk gepleegd te hebben op de artikelen 2 en 5 van de wet van 4 augustus 1996 betreffende het welzijn van de werknemers bij de uitvoering van hun werk en de uitvoeringsbesluiten ervan, met name:

met inbreuk op artikel 11 van het koninklijk besluit van 12 augustus 1993 betreffende het gebruik van arbeidsmiddelen (titel VI, hoofdstuk I, van de Codex over het welzijn op het werk), **niet de nodige maatregelen genomen te hebben om ervoor te zorgen dat de arbeidsmiddelen tijdens de gehele gebruiksduur door een adequaat onderhoud in zodanige staat worden onderhouden dat zij voldoen aan de minimumvoorschriften van de bijlage van het K.B.**, namelijk door niet via een inspectieprogramma waarin op periodieke basis de goede staat van alle onderdelen wordt nagegaan en de nodige herstellingen en vervangingen worden gedaan voordat een onderdeel dusdanig is beschadigd dat er product vrijkomt, waardoor er niet voor gezorgd wordt dat elk arbeidsmiddel de werknemers op passende wijze beschermt tegen de gevaren van brand of verhitting van de arbeidsmiddelen, gas-, stof- of dampontwikkeling dan wel het vrijkomen van vloeistoffen of andere stoffen die in het arbeidsmiddel worden gebruikt of opgeslagen of tegen schadelijke stralingen (3.17 van de bijlage) en er niet voor gezorgd wordt dat elk arbeidsmiddel op passende wijze voorkomt dat er risico's van ontploffing van het arbeidsmiddel of van in het arbeidsmiddel vrijkomende, gebruikte of opgeslagen stoffen (3.18 van de bijlage),

misdrijf strafbaar gesteld door artikel 127, eerste lid, 1° (en voor 1 mei 2016 op artikel 128), van het Sociaal strafwetboek met een sanctie van niveau 3, zijnde een geldboete van 100 tot 1.000 euro (artikel 101 Sociaal Strafwetboek).

- F. Als werkgever, zijn aangestelde of lasthebber, met inbreuk op artikel 127, eerste lid, 1° (en voor 1 mei 2016 op artikel 128) van het Sociaal Strafwetboek, inbreuk gepleegd te hebben op de artikelen 2 en 5 van de wet van 4 augustus 1996 betreffende het welzijn van de werknemers bij de uitvoering van hun werk en de uitvoeringsbesluiten ervan, met name:

inbreuk gepleegd te hebben op artikel 10 §1 van het koninklijk besluit van 27 maart 1998 betreffende het beleid inzake het welzijn op het werk (titel I, hoofdstuk III van de Codex over het welzijn op het werk), **nagelaten te hebben** om in overleg met de leden van de hiërarchische lijn en de Diensten voor Preventie en Bescherming op het werk **een globaal preventieplan op te stellen voor een termijn van vijf jaar** waarin de te ontwikkelen en toe te passen preventieactiviteiten worden geprogrammeerd, rekening houdend met de grootte van de onderneming en de aard van de risico's verbonden aan de activiteiten van de onderneming,

misdrijf strafbaar gesteld door artikel 127, eerste lid, 1° (en voor 1 mei 2016 op artikel 128), van het Sociaal strafwetboek met een sanctie van niveau 3, zijnde een geldboete van 100 tot 1.000 euro (artikel 101 Sociaal Strafwetboek).

Bij vonnis van de rechtbank van eerste aanleg West-Vlaanderen, afdeling **Brugge**, kamer B17, zetelende in correctionele zaken dd. **28 februari 2018**, op tegenspraak gewezen, werd als volgt beslist:

Herkwalificeert de feiten sub D, E en F als volgt:

- D. Als werkgever, zijn aangestelde of lasthebber, met inbreuk op artikel 127, eerste lid, 1° (en voor 1 mei 2016 op artikel 128) van het Sociaal Strafwetboek, inbreuk gepleegd te hebben op de artikelen 2 en 5 van de wet van 4 augustus 1996 betreffende het welzijn van de werknemers bij de uitvoering van hun werk en de uitvoeringsbesluiten ervan, met name:

Ten tijde van de feiten inbreuk gepleegd te hebben op artikel 8 van het KB van 27 maart 1998 betreffende het beleid inzake het welzijn op het werk (titel I, hoofdstuk III van de Codex over het welzijn op het werk) en thans door artikel I.2-6 van de codex welzijn op het werk (2017), **door geen risicoanalyse te hebben uitgevoerd** op het niveau van elke groep van werkposten of functies of op het niveau van het individu, **of deze risicoanalyse onvolledig te hebben uitgevoerd**, meer bepaald voor de installaties van U900/A en voor de installaties van U300

misdrijf strafbaar gesteld door artikel 127 (en voor 1 mei 2016 op artikel 128), eerste lid, 1° van het Sociaal strafwetboek met een sanctie van niveau 3, zijnde een geldboete van 100 tot 1.000 euro (artikel 101 Sociaal Strafwetboek).

- E. Als werkgever, zijn aangestelde of lasthebber, met inbreuk op artikel 127, eerste lid, 1° (en voor 1 mei 2016 op artikel 128) van het Sociaal Strafwetboek, inbreuk gepleegd te hebben op de artikelen 2 en 5 van de wet van 4 augustus 1996 betreffende het welzijn van de werknemers bij de uitvoering van hun werk en de uitvoeringsbesluiten ervan, met name:

Ten tijde van de feiten met inbreuk op artikel 11 van het koninklijk besluit van 12 augustus 1993 betreffende het gebruik van arbeidsmiddelen (titel VI, hoofdstuk I, van de Codex over het welzijn op het werk) en thans door artikel IV.2.-14 van de codex welzijn op het werk (2017), niet de nodige maatregelen genomen te hebben om ervoor te zorgen dat de arbeidsmiddelen tijdens de gehele gebruiksduur door een adequaat onderhoud in zodanige staat worden onderhouden dat zij voldoen aan de minimumvoorschriften van de bijlage van het K.B., namelijk door niet via een inspectieprogramma waarin op periodieke basis de goede staat van alle onderdelen wordt nagegaan en de nodige herstellingen en vervangingen worden gedaan voordat een onderdeel dusdanig is beschadigd dat er product vrijkomt, waardoor er niet voor gezorgd wordt dat elk arbeidsmiddel de werknemers op passende wijze beschermt tegen de gevaren van brand of verhitting van de arbeidsmiddelen, gas-, stof- of dampontwikkeling dan wel het vrijkomen van vloeistoffen of andere stoffen die in het arbeidsmiddel worden gebruikt of opgeslagen of tegen schadelijke stralingen (3.17 van de bijlage) en er niet voor gezorgd wordt dat elk arbeidsmiddel op passende wijze voorkomt dat er risico's van ontploffing van het arbeidsmiddel of van in het arbeidsmiddel vrijkomende, gebruikte of opgeslagen stoffen (3.18 van de bijlage),

misdrijf strafbaar gesteld door artikel 127, eerste lid, 1° (en voor 1 mei 2016 op artikel 128), van het Sociaal strafwetboek met een sanctie van niveau 3, zijnde een geldboete van 100 tot 1.000 euro (artikel 101 Sociaal Strafwetboek).

- F. Als werkgever, zijn aangestelde of lasthebber, met inbreuk op artikel 127, eerste lid, 1° (en voor 1 mei 2016 op artikel 128) van het Sociaal Strafwetboek, inbreuk gepleegd te hebben op de artikelen 2 en 5 van de wet van 4 augustus 1996 betreffende het welzijn van de werknemers bij de uitvoering van hun werk en de uitvoeringsbesluiten ervan, met name:

Ten tijde van de feiten inbreuk gepleegd te hebben op artikel 10 §1 van het koninklijk besluit van 27 maart 1998 betreffende het beleid inzake het welzijn op het werk (titel I, hoofdstuk III van de Codex over het welzijn op het werk)) en thans door artikel I.2.-8 van de codex welzijn op het werk (2017), nagelaten te hebben om in overleg met de leden

van de hiërarchische lijn en de Diensten voor Preventie en Bescherming op het werk **een globaal preventieplan op te stellen voor een termijn van vijf jaar** waarin de te ontwikkelen en toe te passen preventieactiviteiten worden geprogrammeerd, rekening houden met de grootte van de onderneming en de aard van de risico's verbonden aan de activiteiten van de onderneming,

misdrijf strafbaar gesteld door artikel 127, eerste lid, 1° (en voor 1 mei 2016 op artikel 128), van het Sociaal strafwetboek met een sanctie van niveau 3, zijnde een geldboete van 100 tot 1.000 euro (artikel 101 Sociaal Strafwetboek).

De inbreuken D, E en F zijn strafbaar met een sanctie van niveau 3, een geldboete van 100 tot 1.000 euro, te vermeerderen met de opdecimen.

Vult de dagvaarding aan voor wat tenlastelegging D betreft met de woorden 'en voor de installatie U300'.

Verklaart de feiten A, B, C, D (zoals geherkwalificeerd en verbeterd), E (zoals geherkwalificeerd) en F (zoals geherkwalificeerd) bewezen.

Gelast de opschorting van de uitspraak van de veroordeling in hoofde van de beklaagde voor de duur van **drie (3) jaar**.

Legt de veroordeelde de vaste vergoeding voor beheerskosten in strafzaken op van **EENENVIJFTIG EURO TWINTIG CENT (51,20 euro)** in uitvoering van art. 91 tweede lid van het Koninklijk Besluit van 28 december 1950, houdende het algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken, zoals laatst gewijzigd door de artikelen 1 en 2 van het Koninklijk Besluit van 11 december 2001 betreffende de invoering van de euro in de regelgeving inzake justitie (geïndexeerd zoals voorzien in artikel 148 van het K.B. van 28 december 1950 en de ministeriële omzendbrief nummer 131quater (ns) van 31 januari 2013) (artikel 18 en 19 van de Wet van 19 december 2014, houdende diverse bepalingen betreffende Justitie (1).

Verwijst de veroordeelde tevens tot het betalen van een bedrag van **20,00 euro** als bijdrage voor het Begrotingsfonds voor de juridische tweedelijnsbijstand overeenkomstig art. 2, 4§1 en §3 en 5 van de wet van 19 maart 2017 tot oprichting van een Begrotingsfonds voor de juridische tweedelijnsbijstand.

Verwijst de veroordeelde tevens tot de kosten van het geding, tot op heden begroot in het geheel op **29,37 euro**.

* * * * *

Tegen voormeld vonnis werd hoger beroep ingesteld:

- op 27 maart 2018 door tegen alle schikkingen, zoals
aangegeven in het grievenformulier ;
- op 28 maart 2018 door het Openbaar Ministerie tegen
en dit tegen al de schikkingen, zoals aangegeven in het grievenformulier.

* * * * *

Bij tussenarrest van het Hof van beroep te Gent, derde kamer, dd. **6 juni 2019** op tegenspraak gewezen werd als volgt beslist:

Alle andere en strijdige conclusies van de hand wijzend als niet gegrond;

Alvorens ten gronde te oordelen, stelt volgende prejudiciële vraag aan het Grondwettelijk Hof:

Schendt artikel 2 van het Decreet van 17 juli 2000 van de Vlaamse Gemeenschap houdende goedkeuring van het samenwerkingsakkoord van 21 juni 1999 tussen de Federale Staat, het Vlaams Gewest, het Waals Gewest en het Brussels Hoofdstedelijk Gewest betreffende de beheersing van de gevaren van zware ongevallen waarbij gevaarlijke stoffen zijn betrokken, de artikelen 11 en 92bis van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen, doordat dit decreet het samenwerkingsakkoord van 21 juni 1999 goedkeurt terwijl het in een strafbaarstelling van rechtspersonen voorziet zonder dat voorafgaandelijk het advies van de Ministerraad werd ingewonnen?

Houdt de beslissing omtrent de kosten aan.

Stelt de zaak voor verdere behandeling op de openbare terechtzitting van dit Hof en deze Kamer dd. **5 november 2020 om 14.00 uur**.

Verklaart huidig arrest uitvoerbaar bij voorraad, niettegenstaande elk verhaal.

* * * * *

PAGE 01-00002144996-0008-0030-01-01-4

Bij tussenarrest van het Hof van beroep te Gent, derde kamer, dd. **7 januari 2021 op tegenspraak** gewezen, werd als volgt beslist:

Vooraleer verder te beslissen:

Heropent ambtshalve de debatten.

Stelt de zaak voor verdere behandeling op de openbare terechtzitting van dit hof en deze kamer van **4 maart 2021 om 9.00 uur**.

Houdt de beslissing omtrent de kosten aan.

Verklaart huidig arrest uitvoerbaar bij voorraad, niettegenstaande elk verhaal.

* * * * *

Gehoord in openbare terechtzitting in het Nederlands:

- de beklaagde _____ in haar middelen van verdediging, vertegenwoordigd door mr. _____ advocaat te
- mevrouw _____ Substituut-generaal bij het Arbeidshof, in haar vordering.

* * * * *

I. PROCESVERLOOP

1. Bij arrest van 6 juni 2019 werden de hogere beroepen ontvankelijk verklaard. Het hof stelde een prejudiciële vraag aan het Grondwettelijk Hof. Dat hof heeft uitspraak gedaan bij arrest nr. 41/2010 van 29 april 2010.
2. Bij arrest van 7 januari 2021 werd beslist de debatten op 4 maart 2021 te hernemen met een correct samengestelde zetel.
3. Ten opzichte van alle partijen werd de zaak op tegenspraak behandeld (art. 185 Sv.).
4. Het hof heeft beraadslaagd naar aanleiding van het onderzoek op de terechtzitting van 4 maart 2021, waarop de zaak inhoudelijk werd behandeld. Het hof was daarbij uitsluitend samengesteld uit de magistraten zoals aangegeven in het proces-verbaal van terechtzitting van die datum (zie ook artikel 780 Ger. Wb.).

Dit arrest wordt uitgesproken in openbare terechtzitting, overeenkomstig artikel 782bis Gerechtelijk Wetboek.

II. BEOORDELING TEN GRONDE

A. Misdrijfomschrijvingen – strafbaarstelling

5. De inhoud van de inleidende akte wordt alhier volledig hernomen. De ten laste gelegde feiten, zo bewezen, zijn strafbaar overeenkomstig de artikelen zoals vermeld in de inleidende akte/het beroepen vonnis.
6. De eerste rechter heeft de tenlasteleggingen D, E en F geherkwalificeerd om ze in overeenstemming te brengen met de bepalingen van de codex over het welzijn op het werk van 28 april 2017 (hierna als “codex”). Hij diende ze niet te herkwalificeren maar enkel aan te vullen door te verwijzen naar de actuele bepaling van de codex die de inbreuk nog steeds strafbaar stelt (cf infra per inbreuk).

Hij heeft de tenlasteleggingen A tot en met D terecht aangevuld met de woorden “en voor de installatie U300”.

Waar in dit arrest verder gewag wordt gemaakt van de bepalingen vermeld in de tenlasteleggingen dient dit steeds in samenhang met de hierboven vermelde aanvullingen te worden gelezen en begrepen

B. Beoordeling van de tenlasteleggingen.

De samenwerkingsakkoorden gezien in het licht van het wettigheids- en legaliteitsbeginsel.

7. De decreetgever kan strafbepalingen in het leven roepen. Daarvoor is een voorafgaand en eensluidend advies van de ministerraad vereist (art. 11 BWHI). De vormvereiste strekt ertoe de noodzakelijke eenheid van het strafrecht te bewaren (Parl.St. Senaat 1992-93, nr. 558-1, p. 35). De vormvereiste werd niet nageleefd in verband met het decreet dat het samenwerkingsakkoord van 21 juni 1999 bekrachtigde. Omdat het een maatregel van bevoegdheidsverdelende aard betreft, heeft het hof op vordering van de beklaagde de prejudiciële vraag gesteld of het decreet van 17 juli 2000 de bevoegdheidsverdelende regels schendt, meer bepaald de artikelen 11 en 92bis BWHI.

De beklaagde voerde voor het Grondwettelijk Hof aan dat het instemmingsdecreet een nieuwe straf invoerde, wat zou blijken uit de samenlezing van het decreet en dat samenwerkingsakkoord.

De Vlaamse regering en de Ministerraad voerden aan dat in het licht van de *ratio legis* geen voorafgaand advies nodig is aangezien de federale wetgever instemde met het samenwerkingsakkoord.

Het Grondwettelijk Hof oordeelde bij arrest van 5 maart 2020 (nr. 37/2020) als volgt: “vermits de federale overheid partij is bij het samenwerkingsakkoord van 21 juni 1999 en bij wet van 22 mei 2001 instemming heeft verleend met dat samenwerkingsakkoord, diende het voorontwerp dat tot het in het geding zijnde instemmingsdecreet van 17 juli 2000 heeft geleid, niet vooraf aan het eensluidend advies van de Ministerraad te worden onderworpen”.

Er kan dus geen twijfel bestaan over de geldigheid van het samenwerkingsakkoord van 21 juni 1999 met de bevoegdheidsverdelende regels.

8. In eerste aanleg voerde de beklagde aan dat de dagvaarding onduidelijk was; zij riep de *exceptio obscuri libelli* in. De eerste rechter wees het argument af en dit verweer wordt niet gehandhaafd. Het hof sluit zich ter zake volledigheidshalve aan bij de overwegingen van de eerste rechter.
9. De beklagde voert in verband met de tenlasteleggingen A, B en C aan dat ze gebaseerd zijn op samenwerkingsakkoorden die het legaliteitsbeginsel schenden.

Dit beginsel vormt één van de basisprincipes van het strafrecht, en is verankerd in artikel 7 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens, artikel 15 van het Internationaal Verdrag inzake Burgerrechten en Politieke Rechten, en in de artikelen 12 en 14 van de Grondwet.

Beide samenwerkingsakkoorden werden echter bekrachtigd bij instemmende wetten en decreten.

- Het SWA2 werd bekrachtigd door het decreet van het Waals Gewest van 16 december 1999, het decreet van het Vlaams Gewest van 17 juli 2000, de ordonnantie van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest van 20 juli 2000 en de wet van 22 mei 2001.

Dit SWA2 dateert van 21 juni 1999 en werd met bijlagen gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 12 oktober 2000.

- Het SWA3 werd bekrachtigd door het decreet van het Waals Gewest van 14 april 2016, het decreet van het Vlaams Gewest van 20 mei 2016, de ordonnantie van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest van 26 mei 2016 en de wet van 1 april 2016.

Dit SWA3 dateert van 16 februari 2016 en werd met bijlagen gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 20 april 2016.

Door de instemmende akten verwerven deze akkoorden het statuut van een wetgevende of decretale akte. Dat de instemming nadien gebeurde maakt geen inbreuk uit op het legaliteitsbeginsel.

De rechtspraak waar de verdediging naar verwijst betreft situaties waar de wetgever zijn bevoegdheid om strafrechtelijke bepalingen te preciseren delegeert naar de uitvoerende macht. In die gevallen moet er een voorafgaande machtiging zijn, en moet het uitvoeringsbesluit binnen de perken van de wet blijven die zelf de essentiële bestanddelen van de straf moet bepalen. Doordat de instemmende wetten en decreten de samenwerkingsakkoorden bekrachtigen, en deze laatste daardoor kracht van wet bekomen, gelden de voorwaarden die aan het uitvoeringsbesluit gesteld worden echter niet.

Het is ten andere ook omdat SWA2 bekrachtigd werd bij wet, dat het Grondwettelijk Hof tot het besluit kwam dat dit samenwerkingsakkoord geldig is, zelfs al werd geen voorafgaande advies gevraagd aan de ministerraad.

Uit artikel 92bis §1 en §3 BWHI volgt – wat logisch is - dat de samenwerkingsakkoorden eerst gesloten worden tussen de bevoegde overheden, maar ook dat ze “gevolg (hebben) nadat zij instemming hebben verkregen bij wet en decreet”. Het is correct dat de parlementen het akkoord niet kunnen amenderen, maar ze kunnen het wel verwerpen. De wetgevingstechniek is noodzakelijk om samenwerking tussen de verschillende overheden te kunnen realiseren. Zij maakt geen inbreuk uit op het legaliteitsbeginsel.

10. De samenwerkingsakkoorden kunnen niet vergeleken worden met koninklijke besluiten die strafbepalingen opleggen. Die laatste kunnen dat enkel indien de voorafgaande machtiging door de wetgever voldoende nauwkeurig omschreven is, op de tenuitvoerlegging slaat, en op voorwaarde dat de essentiële elementen voorafgaandelijk door de wetgever zijn vastgesteld.

Doordat de samenwerkingsakkoorden het statuut van wet en of decreet hebben, is artikel 159 van de Grondwet niet van toepassing. De argumentatie die de verdediging in dit verband ontwikkelt kan derhalve niet worden gevolgd en behoeft geen verdere bespreking.

11. De verdediging voert aan dat het legaliteitsbeginsel ook geschonden werd doordat de strafbepaling en de dagvaarding onvoldoende duidelijk zijn.

De beklaagde wordt verweten “niet alle nodige maatregelen” te hebben genomen (tenlastelegging A) of “niet alle in het samenwerkingsakkoord aangegeven noodzakelijke maatregelen” te hebben genomen (tenlastelegging B). De verdediging voert aan dat dit niet voldoet aan de vereiste dat de strafbepaling voldoende duidelijk en nauwkeurig moet zijn, en dat zij rechtszekerheid moet bieden. Zij vergelijkt dit met artikel 5 §1 van de Welzijnswet. Het Grondwettelijk Hof was daarover van oordeel dat deze bepaling “op zichzelf” onvoldoende duidelijk is (arrest nr. 71/2006 van 10 mei 2006).

Deze argumentatie wordt niet aanvaard. Het Grondwettelijk Hof oordeelt dat artikel 5 §1 van de Welzijnswet het legaliteitsbeginsel niet schendt wanneer de bepaling samen gelezen wordt met de concrete bepalingen van een KB of van de Codex welzijn op het werk (Grondwettelijk Hof nr. 158/2011, 20 oktober 2011).

De samenwerkingsakkoorden werden telkens met precieze en duidelijke bijlagen gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad. De bepalingen vermeld onder de tenlasteleggingen A en B zijn “op zichzelf” genomen onvoldoende duidelijk, zoals de verdediging aanstipt met verwijzing naar een advies van de Raad van State (stuk 5). Echter, samen gelezen met de overige bepalingen van elk samenwerkingsakkoord, en met de bijlagen daarvan, zijn zij wel duidelijk, zoals de eerste rechter ook terecht heeft vastgesteld.

De beklaagde weet en kan weten waarover het gaat. Hij kan er zijn gedrag op afstemmen. De beklaagde voert ook een uitvoerig, gericht en gedetailleerd verweer.

Dat de overige bepalingen van de samenwerkingsakkoorden niet werden opgenomen in de dagvaarding is derhalve niet relevant. De basisbepaling werd wel vermeld en er is voldaan aan de essentiële vereiste van het legaliteitsbeginsel. Aan het vereiste dat het misdrijf duidelijk moet worden omschreven, is voldaan aangezien de beklaagde kon weten welke handelingen en welke verzuimen zijn strafrechtelijke aansprakelijkheid konden meebrengen.

12. Dit sluit aan bij de feitelijke vaststellingen. De verschillende processen-verbaal met zijn bijlagen laten aan duidelijkheid niets te wensen over. Ze zijn zeer uitvoerig, gedetailleerd en precies. Elk PV bevat technische maar helder verwoorde informatie en verwijst naar de relevante bepalingen van de samenwerkingsakkoorden. Bij de technische vaststellingen werd vermeld op welke bepalingen van het samenwerkingsakkoord inbreuk werd gepleegd.

Er werd voorafgaand aan de controle maar ook nadien uitvoerig gecommuniceerd tussen de inspectie en de beklaagde. De beklaagde heeft getracht te verhelpen aan de door de inspectie vastgestelde tekortkomingen en wilde uitvoering geven aan de actiepunten. Maar er wordt hem verweten de maatregelen bewust niet integraal uit

te voeren (cf infra), en niet snel genoeg te hebben gehandeld voor het identificeren en evalueren van bepaalde gevaren en andere elementen van het veiligheidsbeheersysteem.

Ook uit de feiten blijkt derhalve dat de beklaagde precies weet wat bedoeld wordt. Immers, ter gelegenheid van het opvolgingsonderzoek beaamde de inspectie dat de beklaagde verschillende tekortkomingen verholpen heeft (kaft 4, bijlage 7, rapport 131/168A) en werden er navolgende gesprekken aangekondigd bij latere bezoeken. Ook de volgende rapporten hebben dezelfde teneur. Zij zijn zeer leesbaar en duidelijk gestructureerd.

De beklaagde stelt overigens dat zij zichzelf hogere standaarden oplegt dan vereist en opgelegd door de wetgever en regelgever: dan kan zij niet tegelijk stellen dat die vereisten haar niet bekend zijn.

Er is geen inbreuk op het legaliteitsbeginsel.

13. Wat voorafgaat sluit aan bij constante rechtspraak van het Hof van Cassatie. Het legaliteitsbeginsel in strafzaken, zoals gewaarborgd door de artikelen 7.1 EVRM, artikel 15.1 IVBPR en de artikelen 12, tweede lid, en 14 Grondwet, vereist dat de bevoegde regelgever een strafbaarstelling zo opstelt dat die bepaling op zichzelf gelezen of in de context van andere bepalingen op voldoende precieze wijze de als strafbare gestelde gedraging omschrijft, zodat de draagwijdte ervan redelijk voorzienbaar is.

Het gegeven dat de rechter over een zekere beoordelingsvrijheid beschikt is als dusdanig niet strijdig met die vereiste van redelijke voorzienbaarheid. Het beginsel van de algemeenheid van de regelgeving brengt met zich mee dat de bewoordingen ervan geen absolute precisie kunnen hebben. Aan de vereiste van de redelijke voorzienbaarheid is voldaan als het voor de persoon op wie de strafbaarstelling van toepassing is, mogelijk is om op grond van die bepaling de handelingen en verzuimen te kennen die strafrechtelijke aansprakelijkheid meebrengen (Cass. AR P.20.0693.N, 15 december 2020 of Cass. P.18.1282.N, 9 april 2019).

Tenlasteleggingen A, B en C – Unit 300.

14. De tenlasteleggingen A, B en C slaan op de periode van 22 maart 2013 (eerste inspectie) tot 14 februari 2017. De incriminatieperiode slaat aldus op de periode waarin twee samenwerkingsakkoorden van toepassing zijn: tot aan 10 juni 2016, het samenwerkingsakkoord 2. Dit werd vanaf dan vervangen door het samenwerkingsakkoord 3. Ze worden gemeenzaam aangeduid als SWA2 en SWA3.

15. Er werden in toepassing van die samenwerkingsakkoorden PV's opgesteld. Uit geen enkel van die PV's of correspondentie blijkt dat de inspecteurs van de afdeling Toezicht Welzijn op het Werk (hierna als: TWW) het bedrijf of de medewerkers van de beklaagde zou viseren.

Deze vaststelling geldt evenzeer wat betreft de tenlasteleggingen D, E en F.

16. De beklaagde wordt verweten niet alle nodige maatregelen te hebben genomen om zware ongevallen te voorkomen (tenlastelegging A), aan de inspectie niet te kunnen aantonen dat de noodzakelijke maatregelen van het samenwerkingsakkoord werd genomen (tenlastelegging B), en geen doeltreffend veiligheidsbeheersysteem gevoerd te hebben dat borg staat voor de uitvoering van het beleid ter preventie van zware ongevallen (tenlastelegging C).

Tenlasteleggingen A en B verwijzen naar artikel 7, eerste en tweede lid van het SWA2, en naar artikel 5, eerste lid van het SWA3. Dit artikel 7 luidt als volgt:

"De exploitant neemt alle nodige maatregelen om zware ongevallen te voorkomen en om de gevolgen daarvan voor mens en milieu te beperken.

De exploitant is (moet) ten allen tijde aan de bevoegde inspectiediensten kunnen aantonen, met name voor de in artikel 28 bedoelde inspecties en controles, dat hij alle in dit samenwerkingsakkoord aangegeven noodzakelijke maatregelen heeft genomen."

Het artikel 5, eerste lid heeft dezelfde draagwijdte en betekenis en luidt als volgt:

"De exploitant neemt alle nodige maatregelen om zware ongevallen te voorkomen en de gevolgen daarvan voor de menselijke gezondheid en het milieu te beperken.

De exploitant is te allen tijde in staat om aan de bevoegde diensten, in het bijzonder aan de inspectiediensten, aan te tonen dat hij alle in dit samenwerkingsakkoord aangegeven noodzakelijke maatregelen heeft genomen."

Tenlastelegging C verwijst naar artikel 10 §1, eerste lid van dat SWA2, en naar artikel 6 van het SWA3. Dit artikel 10 §1, eerste lid luidt als volgt:

"De exploitanten van de in artikel 3, § 1, tweede lid bedoelde inrichtingen :

1° voeren een beleid ter preventie van zware ongevallen, dat borg staat voor een hoog beschermingsniveau van de mens en van het milieu;

2° voeren een doeltreffend veiligheidsbeheerssysteem in, dat borg staat voor de uitvoering van dit beleid."

De beklaagde merkt terecht op dat deze bepaling niet verwijst naar een herzieningstermijn van vijf jaar. Dat staat wel in het artikel 6 §5 van het SWA3, dat verder wel in de lijn ligt van SWA2. Het luidt als volgt:

"§ 1. De exploitant stelt een preventiebeleid voor zware ongevallen vast. Dit beleid staat borg voor een hoog beschermingsniveau van de menselijke

gezondheid en het milieu en is evenredig met de gevaren van zware ongevallen.

§ 2. De exploitant stelt een document op waarin hij dit beleid beschrijft. Het bevat de algemene doelen van en beginselen voor het handelen van de exploitant, alsook de rol en de verantwoordelijkheid van het management, en de verbintenis de beheersing van gevaren van zware ongevallen continu te verbeteren en een hoog beschermingsniveau te waarborgen.

De exploitant houdt het document ter beschikking van de bevoegde inspectiediensten.

§ 3. Paragraaf 2, eerste en tweede lid, is niet van toepassing indien de exploitant een document heeft opgesteld dat het preventiebeleid voor zware ongevallen beschrijft vóór de inwerkingtreding van dit samenwerkingsakkoord krachtens het samenwerkingsakkoord van 21 juni 1999 en de informatie vervat in het document beantwoordt aan paragraaf 2, tweede lid, en ongewijzigd is gebleven.

§ 4. De exploitant voert het preventiebeleid voor zware ongevallen uit, met passende middelen, structuren en een veiligheidsbeheersysteem, in overeenstemming met bijlage 2.

Het veiligheidsbeheersysteem is gebaseerd op de evaluatie van de risico's en is evenredig met de gevaren van zware ongevallen, de activiteiten en de complexiteit van de organisatie van de inrichting.

§ 5. Onverminderd artikel 10, herziet de exploitant het preventiebeleid voor zware ongevallen periodiek en ten minste om de vijf jaar.

Indien nodig stuurt de exploitant het preventiebeleid bij en past het document, bedoeld in paragraaf 2, aan overeenkomstig deze bijsturing".

17. De beklaagde wordt specifiek onder tenlastelegging B verweten aan de inspectiediensten niet te hebben aangetoond dat alle in het samenwerkingsakkoord aangegeven noodzakelijke maatregelen werden getroffen (beide versies van het samenwerkingsakkoord hebben dezelfde draagwijdte).

De beklaagde is een -bedrijf. De exploitatie van zo een bedrijf kan grote risico's inhouden voor mens, omgeving en maatschappij met een hoge ernstgraad.

De wetgever mag vereisen dat -bedrijven aantonen welke technische maatregelen ze nemen om veiligheidsrisico's te voorkomen. Dat houdt op zich zeker geen schending in van het vermoeden van onschuld. Er is geenszins de vooronderstelling dat de exploitant geen of onvoldoende maatregelen heeft genomen. Het veiligheidsbeleid moet wel kunnen worden afgetoetst aan de toepasselijke regels. Zeker in een technisch erg complexe omgeving veronderstelt dit dat de exploitant aangeeft dat de noodzakelijke maatregelen werden getroffen.

18. Uit het PV van 15 mei 2014 blijkt dat de beklagde op verschillende punten tekort schiet wat veiligheid betreft in unit 300.

Dit PV is gebaseerd op een grondig onderzoek. Er werden verschillende inspecties verricht en er werden stelselmatig inbreuken vastgesteld.

De inspectie verwijst naar de interne -studie van de beklagde. Dit is een onderdeel van het veiligheidsbeheersysteem van de beklagde. De -methode wordt gebruikt om de gevaren en evaluatie van zware ongevallen in kaart te brengen. De beschrijving van de werkmethode mondt uit in een risicomatrix. Is de beveiliging niet voldoende, dan wordt een aanbeveling geformuleerd.

mag deze aanbevelingen wel degelijk gebruiken als basis voor zijn onderzoek en om te verbaliseren. De exploitant moet immers zijn eigen veiligheidsbeleid evalueren en beschrijven. Als de aanbevelingen om risico's weg te werken niet uitgevoerd worden, kan dit een element zijn voor om te verbaliseren.

In de PV's onder het deel "overzicht van de feiten" zet zeer uitvoerig, gedetailleerd en op heldere wijze uiteen dat de beklagde haar aanbevelingen niet uitvoert, en aldus niet aantoonde dat alle noodzakelijke maatregelen getroffen zijn, zoals bedoeld in artikel 7, tweede lid SWA2.

De beklagde werd verschillende keren aangemaand om de inbreuken weg te werken (het PV van 15 mei 2014 verwijst bv. naar de aanmaningen van 19 juli 2013 en 26 november 2013; cf de bijlagen aan dat PV).

Ter gelegenheid van zijn verhoor op 6 mei 2014 gaf gedelegeerd bestuurder op de zestien zeer precieze en gerichte vragen van de inspectie exact hetzelfde antwoord. Hij beaamt dat voor het veiligheidsbeleid de interne -methode gebruikt wordt. Deze methode genereerde 600 aanbevelingen, waarvan er bijna 240 volledig geïmplementeerd en 60 gedeeltelijk geïmplementeerd, aldus dhr. . Maar "het niet uitvoeren van interne aanbevelingen vormt niet noodzakelijk een inbreuk of overtreding (...). Het is niet omdat niet alle aanbevelingen uitgevoerd worden dat dit leidt tot (i) het niet beheersen van zware ongevallen en (ii) tot een inbreuk of overtreding. PFC heeft bijna de helft van de interne aanbevelingen uitgevoerd", aldus nog de gedelegeerd bestuurder.

Het hof stelt vast dat de gedelegeerd bestuurder geen inhoudelijk antwoord gaf op de technische, maar zeer helder verwoorde en precieze vragen van de inspectie.

19. De beklagde deelt mee zijn verweer te beperken tot punten 1, 2, 3, 6, 12 en 13 van het PV van 15 mei 2014. Zij vraagt de heropening van de debatten indien het om andere inbreuken zou gaan.

De beklaagde had echter ruim de tijd zich te verdedigen. Er kan geen sprake zijn van een heropening van de debatten.

Het hof beoordeelt enkel de inbreuken in de periode van incriminatie. De discussie over de aanpassingen in de periode nadien is niet relevant. De opgesomde punten worden hierna besproken.

20. De beklaagde wordt niet vervolgd om de bepalingen niet snel genoeg te hebben uitgevoerd, maar wel omdat er door de inspectie inbreuken werden vastgesteld. Nadien volgden wel verbeteringen en aanpassingen, maar dat is niet doorslaggevend voor de vaststelling van de overtreding van de strafwet.

De beklaagde ontkent niet (cf. verhoor) dat er overtredingen waren op het moment van de vaststellingen, maar stelt in verband met de punten 2 en 3 van het PV van 15 mei 2014 dat het te verregaand is haar strafrechtelijk te veroordelen omwille van het feit dat zij een andere tijdsinschatting heeft dan de inspectiediensten.

Dit argument gaat niet op. Zodra inbreuken worden vastgesteld, is de beklaagde in overtreding met de strafwet. Het behoort tot het beleid van het openbaar ministerie, zoals bijgestaan door de inspectie, om al dan niet een tijd te gunnen om inbreuken weg te werken. Het openbaar ministerie beslist echter soeverein of en wanneer het tot vervolging overgaat. Dat kan in principe bij de eerste vaststelling. In casu werd de beklaagde veel tijd vergund om de aanbevelingen op te volgen, maar zij gaf daar onvoldoende gevolg aan. De inspectie en het openbaar ministerie hebben redelijk gehandeld. De beklaagde beslist echter eigengereid om voorrang te geven aan wat zij als de meest zware risico's aanziet. Het stelselmatig aanpassen van het veiligheidsbeleid mag dan wel een dynamisch gegeven zijn, het rechtvaardigt niet dat na aanmaning deze inbreuken niet of onvoldoende worden weg gewerkt. Op grond van de verschillende vaststellingen vermeldt de verbalisant in het PV van 15 mei 2014 dan ook:

“Uit de documentatie voor U300 blijkt niet dat voor alle risico's de evaluatie of de nodige maatregelen aanwezig zijn om een hoog niveau van bescherming te waarborgen, daarin werd gedocumenteerd.

Aangezien bij zeer veel risico's er aanbevelingen gedocumenteerd werden in de is er impliciet bij deze risico's door het team geoordeeld dat de huidige maatregelen onvoldoende zijn. Zeer veel van deze aanbevelingen werden nog niet uitgevoerd, noch werd gedocumenteerd waarom het niet nodig is om ze uit te voeren. Aanbevelingen zijn acties die het team gedefinieerd heeft om bijkomend uit te voeren om het beschermingsniveau van de installatie op het gewenste niveau te krijgen” (kaft 1, S/476/14, PV 15.05.2014, blz. '9 van 19').

Het hof verwijst verder naar de technische maar heldere en begrijpelijke uiteenzetting in het PV van 15 mei 2014, met zijn vele bijlagen (kaft 1, S/476/14). Daaruit blijkt duidelijk dat vele inbreuken vastgesteld werden en niet weggewerkt werden.

De tekortkomingen aan de veiligheidswetgeving vormen inbreuken op de tenlasteleggingen A, B en C.

De tenlasteleggingen betreffen niet de traagheid waarmee gevolg werd gegeven aan de aanbevelingen van de inspectie. De argumentatie in conclusies over de vaststellingen in het PV van 15 mei 2014 zoals verwoord onder de bij punten 2 en 3 kan derhalve niet worden aanvaard. De beschrijving door de inspectie in het PV van 15 mei 2014 toont aan dat de beklagde zich ter zake in overtreding bevond.

De tenlasteleggingen zijn bewezen.

21. Punt 6 van het PV van 15 mei 2014 betreft de “roerder”. Stilstand van die roerder is een risico omdat bij terug aanzetten dit in bepaalde situaties tot “een hevige reactie” kan leiden. De roerder mag niet ongecontroleerd stilvallen of terug aangezet worden. Bij de opstart is een hoge betrouwbaarheid vereist, “bovendien is er op dat moment ook zeker personeel in de omgeving aanwezig”. Toch beschikt de onderneming niet over een berekening van de betrouwbaarheid van de beveiligingskring. De beklagde kon niet aantonen dat de beveiligingskring een voldoende hoge graad van beveiliging heeft (uitgedrukt als SIL 3). De inspectie vroeg vergeefs naar de berekening van de -kringen (kaft 1, S/476/14, bijlage 20, blz. 197). Daarop volgde geen antwoord.

Bij zijn verhoor gaf de gedelegeerd bestuurder geen inhoudelijk antwoord. Hij herhaalde letterlijk en stelselmatig zijn algemeen antwoord (kaft 1, S/476/14, verhoor 6 mei 2014, blz. 17-18).

De operationeel directeur trok de vermelding van een nodige SIL 3 klasse voor de rotatiebeweging in twijfel: die “is niet gebaseerd op effectieve kwantificering van het risico. Een analyse is noodzakelijk om de nodige betrouwbaarheid van de rotatiebeweging te bepalen”.

Aanbeveling 204 is nochtans een -aanbeveling en dus een interne aanbeveling van de beklagde zelf. Het is onduidelijk waarom de operationeel directeur dan verwijst naar een ander criterium, te weten de analyse. Over die laatste geeft hij bovendien toe dat zij geïntroduceerd werd in het bedrijf “en systematisch toegepast (zal) worden, daar waar nodig. Dit vraagt de nodige tijd” (kaft 1, S/476/14, verhoor 6 mei 2014, blz. 29).

Ook de argumentatie in conclusies overtuigt niet. De bewering dat het slechts een aanvullende aanbeveling is, en een niet prioritair risico betreft, wordt niet onderbouwd. Uit de   aanbevelingen blijkt dat het om een gewone aanbeveling gaat (kaft 1, S/476/14, blz. 116: “controleer of de rotatiebeweging voldoet aan   - klasse 3”), niet om een zogenaamde aanvullende aanbeveling, zoals gesteld in conclusies.

Het is dus niet zo dat de beklaagde enkel vervolgd wordt omdat zij zichzelf middels interne aanbevelingen hogere standaarden oplegt dan vereist door de wet.

Er wordt in verband met de roerder wel degelijk een niet weerlegde inbreuk op de samenwerkingsakkoorden vastgesteld.

Uit het verslag (bl. 13-14) van 3 september 2020 van de inspectie aan het openbaar ministerie blijkt ten andere dat de bedoelde aanbeveling nog steeds niet is uitgevoerd.

22. Punt 12 betreft de expansiebalgen. In geval van brand moeten de bodemventielen kunnen sluiten door het indrukken van een noodknop. Dat veronderstelt dat die ventielen ook zelf brandbestendig zijn (kaft 1, S/476/14, blz. 10). Dat blijkt ook uit aanbeveling 213 (zie ook commentaar 3 bij die aanbeveling; blz. 139).

De beklaagde stelt dan ook ten onrechte dat de opmerking van de inspecteur niet terecht is. Het zijn de eigen aanbevelingen die niet uitgevoerd worden, terwijl de nood aan brandveiligheid ook op duidelijke wijze onderschreven wordt door de inspectie.

Uit het verslag (blz. 14-15) van 3 september 2020 van de inspectie aan het openbaar ministerie blijkt dat de aanbeveling nog steeds niet is uitgevoerd maar dat ook de vooropgestelde alternatieve brandbeveiliging niet is uitgevoerd.

23. Punt 13 betreft het risico op glasbreuk. Tijdens de inspectie werd vastgesteld dat er geen overdrukstudie was uitgevoerd. Het PV verwijst naar die vaststelling en beschrijft verder de veiligheidsrisico's die verband houden met gebruik van glas.

Het hof stelt nochtans vast dat in dit verband twijfel kan bestaan aangezien de aanbevelingen 380 en 395 (kaft 1, S/476/14, blz. 121 en 122 strafdossier) voorzien in een alternatief: kies voor glas of zoek een andere oplossing.

Aanbeveling 537 luidt als volgt: “beperk de aanwezigheid van personeel in de buurt van glaswerk” (blz. 142 strafdossier). Wat dat laatste betreft merkt de beklaagde op dat de processturing gemonitord wordt vanuit een centrale controlezaal. De aanwezigheid van personeel is tot een minimum beperkt.

Het hof is met de beklaagde van oordeel dat het strafdossier, zoals het voorligt, niet aantoonst dat het gebruik van glazen onderdelen van de installatie onverenigbaar is met de wetgeving. De beschrijving op de bladzijden 52 - 53 in de conclusies voor het openbaar ministerie (over het incident van 18 januari 2018 door blikseminslag) vindt geen weerslag in het strafdossier en kan zonder bijkomend onderzoek niet in aanmerking worden genomen om te beoordelen of overdruk tot glasbreuk kan leiden. Dit blijkt evenmin uit de samenlezing van de aanbevelingen.

24. De tenlasteleggingen A, B en C zijn bewezen gebleven, behalve wat de feiten vermeld onder punt 13 van het PV van 15 mei 2014 betreft, waarvoor het beroepen vonnis aangepast wordt.
25. Het hof preciseert bijkomend dat de beklaagde ook een inbreuk beging op de bepalingen vermeld onder tenlastelegging C. Uit het strafdossier blijkt dat het beleid van de beklaagde wat unit 300 betreft niet voldoet om borg te staan voor een hoog beschermingsniveau van de mens en van het milieu. De beklaagde voert in dit opzicht geen doeltreffend veiligheidsbeheerssysteem in. Deze tenlastelegging verwijst niet naar de herzieningstermijn van vijf jaar. Het artikel 6 van het SWA3 bevat die bepaling wel, maar binnen de incriminatieperiode is de termijn van vijf jaar niet verstreken (dus te rekenen vanaf de inwerkingtreding van dit SWA3, zijnde 10 juni 2016). Het is niet op die grond dat de tenlastelegging onder C bewezen verklaard blijft, maar wel omdat het vereiste hoog beschermingsniveau niet gehaald wordt.
26. Volledigheidshalve merkt het hof op dat de beklaagde, wat betreft de periode voorafgaand aan 10 juni 2016, niet vervolgd wordt wegens een inbreuk op artikel 12 (strafbaar gesteld door art. 31, eerste lid, 4° van het SWA2). Er werd wel naar verwezen in het PV van 15 mei 2014 (kaft 1, S/476/14, blz. '8 van 19', punt 1) en in het verhoor van (blz. 4), maar de beklaagde werd daar niet voor gedagvaard.

De argumentatie over de vijfjarige herzieningstermijn is derhalve niet pertinent.

Tenlastelegging D: risicoanalyse.

27. De beklaagde wordt onder tenlastelegging D vervolgd om geen volledige risicoanalyse te hebben gemaakt.

Op 21 november 2015 deed zich een incident voor door een lek in een bochtstuk in unit 900. Er werd een onderzoek verricht door de inspectie. De oorzaken werden nagegaan en er werden op 19 februari 2016 verschillende verhoren afgenomen.

Op het moment van het incident was de beklaagde bezig met een test, om op een bepaalde productielijn de ester glyceroltributyraat (GTB) te maken. Dit testproject was gestart eind oktober 2015 (kaft 2, S/5427/16, blz. 28, antwoord op vraag 8).

In het kader van de productie van die ester GTB wordt onder meer het licht ontvlambare hexaan gebruikt voor het extractieproces. Voor de meeste andere esters gebeurt het extractieproces met waterprocessen. Toch was er geen risicoanalyse voor de productie van GTB terwijl het extractieproces gevaarlijker is.

Er wordt op dezelfde productielijn ook chloorethoxyethanol (CEE) geproduceerd. De beklaagde voert aan dat voor de productie van CEE er wel een risicoanalyse bestaat en dat de productie van CEE gevaarlijker is dan die van esters en GTB.

Maar uit het verslag van de inspectie blijkt dat de risico's anders zijn. De apparaten die gebruikt worden zijn verschillend, en de doeleinden en procesomstandigheden zijn verschillend. In de productie van CEE komt geen extractieproces voor (kaft 2, S/5427/16, blz. 5 e.v.).

Dat blijkt ook uit het verhoor van . Zo bijvoorbeeld wordt reactor C920 enkel gebruikt voor esters en niet voor de productie van CEE (kaft 2, S/5427/16, blz. 20, antwoord op vraag 17).

28. Er moest een risicoanalyse zijn voor de productie van GTB in het bijzonder en van esters in het algemeen. Die was er echter niet. Deze vaststelling volstaat om tenlastelegging D bewezen te verklaren.
29. Er was ook geen overdrukstudie voor esters. Dat blijkt uit het PV van 29 februari 2016 (kaft 2, S/5427/16, o.m. blz. 3 en 4). verklaarde dat de overdrukstudie voor unit 900 slechts gedeeltelijk aanwezig was (kaft 2, S/5427/16, blz. 20, antwoord op vraag 14). preciseerde dat de bestaande risicostudie de productie van CEE betreft (kaft 2, S/5427/16, blz. 28, antwoord op vraag 14).

De beklaagde voert aan dat zij wel de risico's van overdruk heeft geanalyseerd. Er is geen overdrukstudie als dusdanig maar de overdrukrisico's werden geëvalueerd in het kader van de zo stelt zij. Zij verwijst meer bepaald naar de -studie van 14 november 2017 (haar stuk 22).

Deze argumentatie is niet overtuigend aangezien de studie van 14 november 2017 dateert van na het einde van de incriminatieperiode. De uitvoerige discussie over de studie van 14 november 2017 is niet bepalend voor de beoordeling van de feiten in de periode van de incriminatie. Dat geldt ook voor de vele andere documenten en argumenten die betrekking hebben op de periode nadien. De

essentie is dat er geen -studie voorligt die betrekking heeft op de periode van incriminatie én in het kader waarvan het risico van overdruk geëvalueerd werd. Overigens, zo vermeldt aanbeveling 121 van stuk 22: “stel een overdrukstudie voor het systeem op” (blz. 134).

Ook deze vaststellingen volstaan om tenlastelegging D bewezen te verklaren.

30. De beklaagde legt verschillende stukken voor om aan te tonen dat er wel een risicoanalyse is.

Haar stuk 11 is slechts een printscreen op één A4-blad. Dit toont niet aan dat er een volledige risicoanalyse was en ook niet dat die stelselmatig werd bijgehouden. Stuk 28 is een overzicht van investeringen maar geen risicoanalyse. Het is onduidelijk welke betekenis stuk 58 heeft en welk belang daaraan kan worden gehecht bij de beoordeling van de tenlastelegging. Stuk 45 is heel summier en dateert van 28 december 2018. Stuk 34 dateert evenzeer van na 14 februari 2017.

Algemeen geldt dat van stukken na de incriminatieperiode niet aangetoond is dat zij relevant zijn, en dat stukken die betrekking hebben op de risico's in de unit op zich geen bewijs van het bestaan van een volledige risicoanalyse vormen.

Uit de uitvoerige beschrijving in het PV van 29 februari 2016 blijkt dat geen gedetailleerde planning werd weergegeven door het bedrijf. Er werden vertragingen vastgesteld in de timing van vooraf aangekondigde actualiseringen van de risicostudies. Het is ook niet duidelijk wanneer de aanbevelingen die zouden volgen uit de risicostudies zouden geïmplementeerd worden.

31. Wat betreft unit 300 was er evenmin een volledige risicoanalyse. verklaarde dat men bezig was de risicostudie. Die studie of risicoanalyse was nog niet volledig op 13 februari 2014 (kaft 3, S/5444/16, blz. 25 e.v.).

Tijdens de inspectie van 22 maart 2013 gaf de beklaagde aan dat zij opdracht had gegeven om risicostudies uit te voeren. Er waren voorafgaand aan 22 maart 2013 reeds verschillende inspecties geweest in 2011 en 2012 en er werden verbeteringsacties opgestart, maar de timing werd niet gehaald (kaft 3, S/5444/16, blz. 3).

Bij brief van 6 mei 2013 werd de beklaagde door de inspectie aangemaand om o.m. een planning op te maken voor de herziening van de risicostudies.

De beklaagde antwoordde bij brief van 12 juni 2013 dat het bedrijf de twee grootste risico's zou wegwerken in het najaar, maar slechts over beperkte middelen beschikt “en wil deze middelen in de eerste plaats dan ook inzetten om bestaande risico's weg te werken. Bij verbetering van de economische situatie zullen we de mogelijkheid

onderzoeken om de planning, die we u bezorgd hebben, aan te passen aan de door u gewenste timing”.

Er volgden nog inspecties en zeer uitvoerige aanmaningen bij aangetekende brieven vanwege de inspectie aan de beklaagde (brieven dd. 19 juli 2013 en 26 november 2013; bijlagen 7 en 8, kaft 3, S/5444/16).

Het PV van 1 maart 2016 toont aan dat de beklaagde veel te traag werkt om de risico's te beschrijven en te evalueren (PV 1 maart 2016, kaft 3, S/5444/16, onder meer blz. 5, e 10 en 11 van 18).

Ook deze vaststellingen volstaan om tenlastelegging D bewezen te verklaren.

Tenlastelegging E: adequaat onderhoud arbeidsmiddelen.

32. Op 21 november 2015 deed zich een incident voor in unit 900 door een lek in een bochtstuk. Door erosie in de geteflonde wand kwam vloeistof vrij langs een lekdetectiegaatje (PV 29 februari 2016, kaft 2, S/5724/16).

verbaliseerde (inbreuk B) op basis van het KB van 12 augustus 1993 betreffende het gebruik van arbeidsmiddelen. Het hanteerde de versie van dit KB zoals gewijzigd bij KB van 4 mei 1999.

Inmiddels staat het echter vast en wordt niet betwist dat het KB van 4 mei 1999 in strijd is met het wettigheidsbeginsel. Het KB werd niet voorgelegd voor advies aan de Raad van State. De wijzigingen die het KB van 4 mei 1999 aanbrengt aan het KB van 12 augustus 1993 kunnen niet toegepast worden (art. 159 GW). Bijgevolg dient terug gevallen te worden op het oorspronkelijk KB van 12 augustus 1993 (vaste rechtspraak; zie Cass., 19 september 2017, P.16.0498.N en Cass., 14 november 2017, P.17.0121.N).

Het PV verwijst niet naar die oorspronkelijke tekst van het KB van 12 augustus 1993.

De inspectie toetste het bedrijfsbeleid af aan de onwettige versie van het KB, en verbaliseerde omdat de beklaagde de arbeidsmiddelen niet aan controles heeft onderworpen. Ook in de uiteenzetting van de feiten handelt het over controles en inspectieprogramma's.

33. Anders dan het PV verwijst de dagvaarding wél naar het oorspronkelijke artikel 11 (dus zoals niet gewijzigd bij KB van 4 mei 1999).

In de dagvaarding wordt de beklaagde verweten niet de nodige maatregelen te hebben genomen om er voor te zorgen dat de arbeidsmiddelen tijdens de gehele

arbeidsduur door een "adequaat onderhoud" in zodanige staat worden onderhouden dat zij voldoen aan de minimumvoorschriften van de bijlage bij het KB. Dat is een toepassing van de eerste, en wettige versie van artikel 11. Die versie luidt als volgt: "De werkgever neemt de nodige maatregelen om ervoor te zorgen dat de arbeidsmiddelen tijdens de gehele gebruiksduur door een adequaat onderhoud in zodanige staat worden gehouden dat zij, naargelang van het geval, aan de bepalingen van de artikelen 9 of 10, voldoen" (thans artikel IV.2-13 van de codex).

De dagvaarding vermeldt tegelijk ook dat er geen adequaat onderhoud is doordat niet via een "inspectieprogramma" op periodieke basis de goede staat van alle onderdelen wordt nagegaan. Het artikel 11 in zijn versie van 1993 verwijst niet naar een inspectieprogramma's en controles. Naar die controles wordt enkel verwezen in de nieuwe, onwettige versie van artikel 11 (thans artikel IV.2-14 van de codex).

De tenlastelegging maakt aldus een amalgaam van beide versies van artikel 11. Het onderwerp van de tenlastelegging betreft nochtans duidelijk het tekort aan adequaat onderhoud van de arbeidsmiddelen. Zij vernoemt het uitblijven van een inspectieprogramma enkel als de oorzaak van deze inbreuk.

Uit het PV echter blijkt niet dat de beklagde kan verweten worden het arbeidsmiddel, waar zich het lek voordeed, niet adequaat te hebben onderhouden. heeft daar geen onderzoek naar verricht. onderzocht enkel of de beklagde een eigen inspectieprogramma had en controles uitvoerde. Ook bij het verhoor van en werden geen vragen gesteld over het onderhoud van de arbeidsmiddelen (kaft 2, S/5427/16, bijlagen 4 en 6 bij PV 29 februari 2016).

34. Wat voorafgaat geldt ook wat betreft het nazicht door van unit 300 (PV 1 maart 2016, kaft 3, S/5444/16). Ook dat PV verbaliseerde op basis van het onwettig KB, en er werd niet onderzocht of de beklagde instond voor een adequaat onderhoud van de arbeidsmiddelen.

Ook in verband met unit 300 werd niet verhoord over het adequaat onderhoud van de arbeidsmiddelen (kaft 3, S/5444/16, blz. 24 e.v.).

35. De beklagde verweert zich tegen de aantijging dat de arbeidsmiddelen niet onderworpen werden aan periodieke en bijzondere controles, wat refereert naar de tekst zoals onwettig ingevoerd bij KB van 4 mei 1999. Zij betwist ook dat er geen onderhoud was.

Het openbaar ministerie verwijst naar de correcte versie van het artikel 11 (dus van 1993), maar zet in conclusies uitvoerig uiteen dat er te weinig inspecties waren van de arbeidsmiddelen. Ook deze uiteenzetting verwijst naar de onwettig ingevoerde

versie van 4 mei 1999, en gaat niet in op het verwijt in verband met het gebrek aan “adequaat onderhoud”.

36. Het wordt niet aangetoond dat op 21 november 2015 het lek is ontstaan door een gebrek aan adequaat onderhoud in unit 900. Er was schade aan de geteflonde binnenbekleding van het bochtstuk. De erosie was niet vastgesteld, mogelijks door te weinig controles, wat het openbaar ministerie aanvoert en de beklagde betwist, maar nogmaals, dit betreft de nieuwe en onwettige tekst van het KB waarvoor de beklagde niet werd vervolgd.

Er is geen overtuigend bewijs dat dit volgt uit het nalaten maatregelen te nemen om te zorgen voor een adequaat onderhoud.

Er worden evenmin andere arbeidsmiddelen vermeld waarvoor er een tekort aan adequaat onderhoud was, hetzij in unit 900 dan wel in unit 300.

Het hof is dan ook van oordeel dat er geen bewijs is van een gebrek aan adequaat onderhoud, ook niet wanneer een eventueel gebrek aan bedrijfsinterne controles daar ten grondslag aan kan liggen.

De beklagde dient ontslaan te worden van rechtsvervolging voor deze tenlastelegging E.

Tenlastelegging F.

37. Bij het verhoor van _____ vroeg _____ of er een globaal preventieplan is in de onderneming. Hij antwoordde dat het bedrijf voldoende aandacht besteedt aan hetgeen deel moet uitmaken van een globaal preventieplan (kaft 3, S/5444/16, blz. 27 e.v.). Er was nochtans kennelijk geen plan; er werd niets voorgelegd. Gedelegeerd bestuurder _____ beaamde het antwoord van _____

De beklagde stelt in conclusies dat er wel een globaal preventieplan is maar dat het niet de standaard vorm van een plan aanneemt. Artikel 10 van het KB van 27 maart 1998 betreffende het beleid inzake het welzijn van werknemers bij de uitvoering van hun werk (thans art. 1.2-8 codex) schrijft geen vorm voor, zo stelt de beklagde. De beklagde verwijst naar haar stuk 25 om aan te tonen dat er toch een globaal preventieplan was.

38. Dat is echter weinig ernstig. Het stuk 25 kan geenszins worden aanzien als een globaal preventieplan. Dit is een powerpointpresentatie van 26 slides, geen plan. Het is onduidelijk op welke periode het document betrekking heeft. De titel vermeldt enkel “management review 2015 – WELZIJN - 28 mei 2015”. Er is geen identificatie van de gevaren. De statistieken kunnen niet als dusdanig gelden; zij betreffen ten

andere het aantal arbeidsongevallen edm. Er is evenmin een evaluatie van de risico's: de slides 14 en 15 zijn dat zeker niet.

Stuk 25 voldoet geenszins aan de vereisten die artikel 10 van het KB (thans art. 1.2-8 codex) stelt. De tenlastelegging is bewezen gebleven.

Het hof verwijst ter zake verder naar de betreffende uiteenzetting van het openbaar ministerie over tenlastelegging F, die het hier als hernomen beschouwt.

Straftoemeting.

39. De beklaagde voert aan dat zij over een blanco strafblad beschikt en wijst erop dat zij aan de formele voorwaarden voldoet opdat een opschorting zou worden uitgesproken.

Zij wijst erop dat er zich niet veel arbeidsongevallen voordoen. Dat is inderdaad correct maar het weze opgemerkt dat de Seveso-reglementering niet alleen arbeidsveiligheid maar ook procesveiligheid betreft. De naleving daarvan is in de chemische sector van cruciaal belang. Andere chemische bedrijven leven deze wetgeving wel ten volle na of worden geacht dat te doen. Bovendien doen er zich zelden zware ongevallen en arbeidsongevallen voor maar als ze zich in de context van een Seveso-bedrijf voordoen kunnen ze een hoge ernstgraad hebben. Het aantal arbeidsongevallen is dus relatief.

Ook het gegeven dat de beklaagde intekent op overheidsopdrachten is relatief gelet op het artikel 70 van de wet van 17 juni 2016 inzake overheidsopdrachten.

Belangrijker is dat de inbreuken werden vastgesteld in de periode van 22 maart 2013 tot 14 februari 2017. Inmiddels heeft de beklaagde haar werkwijze in verband met de inspecties aangepast. Inspecties worden nu goed voorbereid en vermelden de status van de openstaande punten. De inspectietijd wordt nu efficiënt benut. Dit is een enorme verbetering ten opzichte van de situatie enkele jaren terug, aldus het openbaar ministerie in conclusies (blz. 48).

Hoewel er nog veel verbeterpunten open staan, is de situatie beter dan in de periode van incriminatie, zo blijkt uit de bladzijden van het openbaar ministerie onder titel 8 van de conclusie van het openbaar ministerie "verdere technische opmerkingen".

De eerste rechter stipte aan dat de site op een aantal punten verouderd is en dat het tijd vraagt alles in overeenstemming met de wetgeving te brengen. Momenteel is er een gunstige evolutie – al zal dit de inspectie en het openbaar ministerie niet beletten het veiligheids- en welzijnsbeleid te blijven opvolgen en desnoods opnieuw tot vervolging over te gaan, indien de gunstige tendens zich niet met kracht doorzet.

40. Het hof is van oordeel dat gelet op de positieve evolutie en de lange duur van de gerechtelijke procedure, het niet aangewezen is in te gaan op de vordering van het openbaar ministerie om een geldboete van 200.000 euro (meer opdecimen) op te leggen.

Het hof is van oordeel dat de eerste rechter terecht de gunst van de opschorting heeft verleend.

41. Het beroepen vonnis dient te worden bevestigd wat betreft het niet opleggen van een solidariteitsbijdrage en de gerechtskosten in eerste aanleg.

42. Vaste vergoeding voor de kostprijs van het verloop van de strafprocedure:

- a. Deze verhoging en vergoeding konden gedurende een bepaalde periode niet meer worden opgelegd omdat artikel 91 van het KB van 28 december 1950 houdende algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken werd opgeheven door artikel 43 van het KB van 15 december 2019 tot vaststelling van de organisatie van de arrondissementele bureaus gerechtskosten en de procedure volgens dewelke gerechtskosten in strafzaken en gelijkgestelde kosten worden toegekend, geverifieerd, betaald en teruggevorderd (B.S., 27 december 2019, tweede editie - dit besluit trad in werking op 1 januari 2020 (artikel 46 KB van 15 december 2019)).
- b. Sinds 03/09/2020 (datum publicatie B.S. van het K.B. van 28/08/2020 – zie hierna) luidt artikel 91 van het koninklijk besluit van 28 december 1950 houdende het algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken evenwel (opnieuw) als volgt: *“In criminele en correctionele zaken die kosten van brief- en pakketport hebben veroorzaakt, wordt door de rechter aan de Staat als correspondentiekosten een som toegeschat, die niet meer mag bedragen dan 10 procent van de gezamenlijke kosten. Voor elke criminele, correctionele en politiezaak wordt door de rechter bovendien aan iedere veroordeelde een vergoeding van 50 euro opgelegd”* (zie artikel 1 van het koninklijk besluit van 28 augustus 2020 tot wijziging van het koninklijk besluit van 28 december 1950 houdende het algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken (B.S. 3 september 2020)).
- c. Wat betreft de vaste vergoeding voor de kostprijs van het verloop van de strafprocedure stelt het hof vast dat het actueel bedrag van deze laatste vergoeding thans 50,45 euro bedraagt, dit ingevolge de omzendbrief 131/8 dd. 25 januari 2021, verschenen in het Belgisch Staatsblad dd. 29 januari 2021 over de indexering van de tarieven van de gerechtskosten in strafzaken en de gelijkgestelde kosten (blz. 6877 e.v.). Het indexeren van de bedragen die worden betaald voor de diverse soorten gerechtskosten, steunt op art. 9 van de wet van 23 maart 2019, die de nieuwe basiswet over de gerechtskosten in strafzaken is, uitgewerkt in de artikelen 28 tot 30 van het KB van 15/12/19, dat de wet uitvoert. Het beroepen vonnis zal dan ook op dit onderdeel worden gewijzigd/aangepast.

OP DEZE GRONDEN,

het Hof, rechtdoende op tegenspraak,

met toepassing van de artikelen:

- in de inleidende akte, het beroepen vonnis en hoger in dit arrest aangegeven;
- 162, 179, 185, 190 en 211 Sv.;
- 24 van de wet van 15 juni 1935 op het taalgebruik in gerechtszaken;
- 1, 3, 13 van de wet van 29 juni 1964.

Zegt dat de oorspronkelijke tenlasteleggingen D, E en F enkel dienen aangevuld te worden met de bepalingen van de codex over het welzijn op het werk van 28 april 2017, zoals in het motiverend gedeelte van het beroepen vonnis gesteld.

Wijst alle andere en strijdige conclusies van de hand als niet gegrond.

Doet het beroepen vonnis enkel teniet daar waar:

- de beklaagde schuldig werd bevonden aan tenlastelegging E.;
- de beklaagde schuldig werd bevonden aan de feiten vermeld in punt 13 van het PV van 15 mei 2014, mede voorwerp van de tenlasteleggingen A., B. en C. en ontslaat haar in die mate van strafvervolgung;
- de beklaagde werd veroordeeld tot betaling van de forfaitaire bijdrage in de kosten van 51,20 euro.

Bevestigt het beroepen vonnis voor het overige in alle onderdelen, met dien verstande dat

- de verleende gunst van de opschorting thans nog enkel betrekking zal hebben op de feiten voorwerp van de tenlasteleggingen A., B., C., D. en F. zoals bewezen gebleven, behalve wat punt 13 betreft van het PV van 15 mei 2014 waarvoor de tenlasteleggingen A., B. en C. thans niet bewezen zijn,
- de beklaagde thans veroordeeld wordt tot betaling van de forfaitaire bijdrage in de kosten van **50,45 euro**.

Veroordeelt de beklaagde tot de kosten van het hoger beroep, aan de zijde van het openbaar ministerie alhier in het geheel begroot op **228,47 euro**.

Verzendt de zaak voor verdere afhandeling van de burgerlijke belangen opnieuw naar de rechtbank van eerste aanleg West-Vlaanderen, afdeling Brugge, sectie correctionele zaken.

kosten:

afschriften	69,00
	6,00
TA 06/06/19	39,00
TA 07/01/21	33,00
opstelrecht	35,00
dagvaardingen	26,70
subtotaal	207,70
+ 10%	20,77
Totaal	228,47

Dit arrest is gewezen door de derde kamer van het Hof van beroep te Gent, samengesteld uit de magistraten die in deze zaak hebben gezeteld en geoordeeld:

Raadsheer

Kamervoorzitter in het Arbeidshof
(art. 101 §2 al.3 Ger. Wb.)

Raadsheer-waarnemend
voorzitter

en op de openbare terechtzitting van **TWINTIG MEI TWEEDUIZEND EENENTWINTIG** uitgesproken door Raadsheer-waarnemend voorzitter

in aanwezigheid van

Advocaat-generaal bij het Arbeidshof,

met bijstand van

griffier.

Griffier

Raadsheer-waarnemend voorzitter

PAGE 01-00002144996-0030-0030-01-01-4

